

Hoe is het mogelijk?

1

Maandag is mijn favoriete dag van de week.

Het klinkt misschien gek, maar dat komt door onze gasten. In het ruime jaar dat B&B Beistrich nu geopend is, heeft de ervaring ons geleerd dat de meeste gasten boeken van maandag tot en met zondag, donderdag tot en met zondag of enkel van zaterdag op zondag. Met andere woorden: zondag is voor bijna iedereen uitcheckdag. Vaak staat onze piepkleine lobby dan vol met mensen die de volgende dag weer aan het werk moeten. Ouders met kinderen die al bezig zijn met de nieuwe schoolweek, kantoormensen die tijdens het wachten alvast even snel hun werkmail checken, als voorbereiding op wat ze morgen te wachten staat. De meeste zondaggasten hebben een soort haast: ze zijn al half met hun hoofd bij maandag en hebben daardoor ook nog maar half de rust die ze tijdens hun verblijf wél ervaarden, tot ze daarnet hun koffer dichtklapten en de trap naar beneden namen.

De maandaggasten daarentegen zijn de mensen die bewust een nacht extra hebben geboekt. Die níét de volgende dag weer aan de slag hoeven. Die soms zelfs de rest van de week nog vrij hebben, om thuis het vakantiegevoel nog net wat langer vast te houden. Ze nemen alle tijd voor hun ontbijt. Ze praten met elkaar, genieten van het uitzicht over de alpenweide vanuit de lounge, lezen de krant. Ze doen alles op hun dooie gemak, want wie maakt ze wat? Zij heb-

ben deze hele eerste dag van de week nog voor zich, en soms dus zelfs de hele wéék. De rust die van die mensen afstraalt, is besmettelijk, op een goede manier. Onze maandagsgasten zijn de meest serene mensen die ik ken.

Behalve mevrouw Klein, een boomlange – vrij ironisch, als je het mij vraagt – vrouw van een jaar of veertig, die gisteren is ingecheckt in de Waterspreeuw. Ze komt voor ‘een paar dagen absolute rust’, vertelde ze toen ik haar gisteren haar kamer wees, maar te horen aan het volume waarmee ze nu al schreeuwend van de trap afkomt, heeft ze die nog niet gevonden.

Ik sta achter de receptiebalie met de papieren van de familie Grabner voor me: drie nachten in de Steenarend, ontbijt inbegrepen, een flesje wijn op de kamer en een bescheiden schade aan een van de klerhangers in de kast die ze wel hebben gemeld maar die ik diplomatiek niet heb gerekend. Meneer Grabner is een stevige man van een jaar of zestig met het tevreden gezicht van iemand die goed heeft geslapen en goed heeft gegeten, en dat is precies wat ik wil zien als mensen uitchecken. Ik wil ze net een goede reis naar huis wensen, als mevrouw Klein in mijn blikveld verschijnt. Direct begrijp ik waarom ze al vloekend en tierend naar beneden kwam: ze draagt een van onze kleurrijke velours badjassen – idee-tje van Emma, voor een extra luxe ervaring – en heeft haar haar in een handdoek gewikkeld. Uit die handdoek sijpelt langs haar beidslapen geen water, maar... shampoo. Véél shampoo.

‘Eiskalt,’ bijt ze me toe. ‘Das Wasser im Badezimmer.’ Ze gebaart wild naar het plafond, voor het geval ik niet begrijp wat ze bedoelt. ‘Ik ging net mijn haar uitspoelen en ineens...’

‘Het spijt me vreselijk dat te horen, mevrouw,’ zeg ik, terwijl mijn hersenen meteen op volle toeren draaien. Een jaar geleden hadden we een soortgelijke ervaring in de Alpenkauw, maar toen bleek dat de gast niet wist welke kant ze de kraan op moest draaien om warm water te krijgen. Plotseling koud water tijdens het douchen is een heel ander verhaal.

Ik steek één hand op naar mevrouw Klein en de andere naar de Grabners, alsof ik het verkeer sta te regelen op een kruispunt. ‘Mevrouw Klein, hebt u één momentje? Meneer Grabner, mevrouw Grabner, u ook? Ik haal er even iemand bij.’

Ik kom achter de receptie vandaan en duw de klapdeur naar de ontbijtlounge open om Emma te roepen, zodat zij de uitcheck kan afhandelen en ik met mevrouw Klein mee kan lopen. ‘Em, kun je even...’ begin ik, maar de rest blijft steken in mijn keel als er op dat exacte moment een klap klinkt. Een harde klap. Het geluid van brekend keramiek op een houten vloer, die, als ik het goed inschat, ook nog eens gevuld was met een vloeistof. Ik buig net ver genoeg de lounge in om te zien hoe Emma al op haar knieën zit bij een van de tafels bij het raam, waar een volledig koffiekopje, dat inderdaad tot de rand toe gevuld was met zwarte koffie, uit iemands handen is gegleden en nu in stukken op de grond ligt. Er zit koffie op de plinten, op de tafelpoot, op Emma’s broek en bovenal: er ligt koffie op ongeveer drie vierkante meter in het middenpad tussen de tafels en de ontbijtbar. De jongste dochter van de familie Versteegh, een gezin van vier dat in de Zwarte Specht verblijft, staat er met grote ogen naast. Haar oudere zus wijst beschuldigend naar haar met een croissant. De onderlip van de jongste begint vervaarlijk te trillen.

Emma kijkt naar mij. Ik kijk naar Emma. Woordeloos voeren we een gesprek, iets wat we als zussen al onder de knie hadden, maar wat we nu als collega’s hebben geperfectioneerd.

Staat er iets in de fik?

Niet echt. Bij jou?

Ook niet. Doe jij dat, doe ik dit. Succes.

Jij ook.

Ik hef mijn hand op – ik red me wel – en de klapdeur zwaait weer dicht. Aan de andere kant van het hout hoor ik Emma meteen suskende woorden zeggen tegen de jongste Versteegh-telg.

Terug in de lobby. Mevrouw Klein staat nog steeds waar ze

stond, met haar armen over elkaar en een blik kouder dan het water in haar badkamer. De shampoo is inmiddels verder langs haar slapen gezakt en loopt nu langs haar kaaklijn en in haar hals.

De Grabners schuifelen wat ongemakkelijk heen en weer.

‘Goed,’ zeg ik, hopelijk op een toon die de indruk wekt dat ik alles onder controle heb. Wat ook zo is, want in de drie seconden die het me kostte om van de ontbijtlounge terug naar de receptiebalie te lopen, heeft zich in mijn hoofd een plan gevormd. Ik richt me eerst tot onze uitcheckende gasten. ‘Meneer en mevrouw Grabner,’ zeg ik, terwijl ik de papieren oppak en mijn ogen over de factuur laat schieten. ‘Alles is afgehandeld. Er staat niets meer open. Ik wens u een heel fijne terugreis, en we hopen u snel weer te mogen verwelkomen.’

Hij schudt mijn hand, zijn vrouw bedankt me, en terwijl ze hun koffers naar de voordeur rollen, werp ik meneer Grabner nog snel een glimlach toe die hopelijk zegt: *sorry voor de chaos, dit is normaal niet zo, het is echt heel fijn hier, komt u alstublieft terug.*

De grote, zware voordeur valt achter hen dicht en ik gris de sleutels van de Steenarend van de balie. ‘Eén seconde, mevrouw Klein. Eén minuut, hooguit. Ik ga het meteen in orde maken.’

Ze opent haar mond, maar ik vlieg de trap al op.

We zitten compleet volgeboekt vandaag, maar door het vertrek van de Grabners hebben we op dit moment een badkamer vrij. Als die op een andere leiding zit dan de Waterspreeuw, hebben we daar in elk geval wél warm water.

Ik neem de trap met twee treden tegelijk, pak de sleutels en open de deur. Eén tel knijp ik mijn ogen stijf dicht en doe ik een schietgebedje dat de kamer er hopelijk enigszins mee door kan. De Grabners leken me beschaafde mensen en ze verbleven maar twee nachten bij ons, dus zó’n chaos zal het vast niet zijn.

Toch?

Of... wel.

De kamer ziet eruit als een festivalterrein op dag drie. Alle

handdoeken zijn gebruikt en liggen op de grond, verspreid door de kamer. Het bed ziet eruit alsof erin is gevochten – het onderlaken hangt half los en het dekbed is samengepropt aan het voeteinde. Eén kussen is verdwenen, het andere bungelt op de bedrand als Mufasa in *The Lion King*. Op het nachtkastje staan twee lege wijnglazen, een schoteltje met kaaskorsten en iets wat eruitziet als een halve nectarine. Er cirkelt een dikke vlieg boven. In de vensterbank ligt een vergeten telefoonoplader.

Ik heb ongeveer veertig seconden.

De handdoeken prop ik in de kast, waar ik gelukkig ook meteen het vermiste kussen aantref. Dat kussen mik ik op het bed, waarna ik het andere kussen ernaast leg en het dekbed in één beweging over het bed trek. De wijnglazen en het schoteltje verdwijnen ook in de kast, samen met de halve nectarine. De oplader stop ik in mijn broekzak; daar mail ik straks de Grabners wel even over.

Onderweg naar de badkamer zet ik zonder snelheid te minderen het raam open en gelukkig ziet de vlieg dat als zijn teken om te vertrekken. ‘We zijn er bijna,’ mompel ik. Ik duik de douche in en draai de kraan open.

Koud. Lauw. Lauwer. Warm.

‘Yes!’

Kraan weer dicht, snel naar de gangkast voor twee schone handdoeken en zodra die opgehangen zijn, schieten mijn ogen haastig door de kamer. Schoon is het niet, opgeruimd allerm minst, maar het kan ermee door. Ik werp nog een snelle blik in de spiegel en concludeer dat ik eruitzie alsof ik net zo’n opblaashindernis heb genomen in een spelshow, maar dat doet er nu even niet toe.

Ik vlieg de trap weer af naar de lobby, waar mevrouw Klein inmiddels van haar ene op haar andere been hupst. Ondanks de warme zomerochtend zijn haar lippen een beetje blauw.

Ik hou de sleutel omhoog. ‘De Steenarend. Eerste verdieping, tweede deur links. Het is de kamer waar de meneer en mevrouw die net uitcheckten hebben verbleven.’ Ik knik naar de deur. ‘Er is

nog niet schoongemaakt, maar er is in elk geval warm water in de badkamer.'

Ze grist de sleutel uit mijn hand en beent de trap op zonder een woord te zeggen. Ik hoor de deur van de Steenarend open- en weer dichtgaan, en dan meen ik het geluid van stromend water door de leidingen te horen.

Crisis afgewend.

Máár... ik ben er nog niet. 'Service begint waar de verwachting eindigt,' zeggen we hier altijd, en niet voor niets staan we bekend als de B&B waar we *nét* dat beetje meer doen voor onze gasten. Ik loop naar de kast achter de balie en hurk bij de onderste la, waar we onze 'extraatjes' hebben staan. Flesjes lokale badolie, minipotjes jam, zakjes kruidenthee, kortom: kleine cadeautjes die we achter de hand hebben voor momenten waarop ze goed van pas komen. Soms als excuus, soms als extra service. Vandaag dus als excuus.

Ik reik naar een flesje badolie, besef dan dat dat misschien niet de beste keuze is voor iemand die net letterlijk een koude douche heeft gehad en besluit te gaan voor een potje honing met een zakje kruidenthee. Het is keurig verpakt in cellofaan, mét een mooi theeglas erbij. Uit de la erboven pak ik een van onze kaartjes met het logo van de B&B erop en schrijf razendsnel in mijn beste Duits:

Onze welgemeende excuses voor het ongemak. We lossen het zo snel mogelijk op. Met warme groet, Loïs & Emma – B&B Beistrich

Ik overweeg drie streepjes onder 'excuses' te zetten, maar misschien is dat dan weer net iets te veel van het goede.

Voor de tweede keer vlieg ik de trap op, zet het cadeautje voor de deur van de Waterspreeuw neer en loop – iets rustiger – weer naar beneden. Terwijl ik in de telefoon het nummer van Heinrich, onze vaste loodgieter, zoek, verschijnt Emma in de deuropening van de ontbijtlounge. 'Wat was dat allemaal?'

‘Mevrouw Klein heeft geen warm water meer in de Waterspreeuw.’

‘Ai. Is ze...’

‘Ze spoelt haar haar nu uit in de Steenarend, want de Grabners zijn net vertrokken.’

Emma’s wenkbrauwen gaan verbaasd een stukje omhoog. ‘Goede oplossing.’ Daarop schiet haar blik naar de klok achter de balie. ‘Was die kamer al schoongemaakt dan?’

‘Nee,’ zeg ik, ‘maar nood breekt wet, toch? Ik heb het dekbed rechtgetrokken en een stel lege wijnglazen in de kast gepropt.’

Emma kijkt me aan. Dan kijkt ze naar de trap. Dan weer naar mij. Grijnzend zegt ze: ‘Heb ik al eens gezegd dat je gemaakt bent voor dit werk?’

‘Een keer of zeventig,’ antwoord ik. Ik staak mijn zoektocht naar Heinrichs nummer en kijk haar aan, mijn hoofd iets schuin. ‘Maar ik waardeer het dat je het zegt. Ze moest ergens terecht en dit was het eerste wat ik kon bedenken. Hoe is het afgelopen met de koffie?’

‘Geregeld,’ zegt Emma. ‘Alles is opgeruimd en opgedweild. Ik heb meneer Versteegh een vers kopje koffie gebracht en er drie koekjes bij gelegd. Eentje voor hem, eentje voor de schrik van de jongste en eentje omdat de oudste zich anders buitengesloten voelt.’

‘Heb ik jónú al eens gezegd dat jfj gemaakt bent voor dit werk?’ zeg ik plagerig, maar ik kan niet voorkomen dat er een ‘trotse grote zus’-toon in mijn stem ligt. Emma heeft dit pand anderhalf jaar geleden gekocht op basis van een FaceTime-bezichtiging en met de moed der wanhoop, nadat haar relatie was stukgelopen. Ze kwam in dit Oostenrijkse bergdorp aan op nieuwjaarsdag, met alles wat ze uit Nederland meenam in een volgeladen busje gepropt, en trof een pand aan dat precies zo pittoresk was als de makelaar had beloofd: een dramatische bouwval. Hoe ze het heeft geflikt weet ik nog steeds niet, maar in slechts een halfjaar tijd en

met hulp uit allerlei – al dan niet onverwachte – hoeken heeft ze de B&B getransformeerd tot wat het nu is: een gezellige, levendige plek waar mensen graag komen. En waar héél soms het warme water het spontaan begeeft, blijkbaar.

Emma houdt overdreven dankbaar haar handen tegen haar borst gedrukt, maar schiet dan toch in de lach. Dan zegt ze: ‘Dit lijkt me een goed moment voor koffie voor onszelf. Zo terug!’ En ze verdwijnt door de klapdeur naar de keuken.

Ik bel Heinrich, leg hem kort de situatie uit en hij belooft me deze ochtend nog langs te komen.

‘Dank je wel,’ zeg ik opgelucht, terwijl ik me buk om Kitty, onze huiskat, op haar kopje te kriebelen. Haar zwarte staart zwiept om mijn been en ze spint tevreden. Wanneer ze beseft dat ik haar niet voor een tweede keer ontbijt ga serveren, trippelt ze naar de lounge, waarschijnlijk om haar vaste plekje in de vensterbank op te zoeken. Met een zucht plof ik neer in de bureaustoel achter de balie en klap onze laptop open.

Dat is nóg een reden waarom ik van de maandag hou: omdat het de dag is waarop ons boekingssysteem een nieuwe week laat zien. Zeven nieuwe dagen ontvouwen zich digitaal voor me, alsof alles nog mogelijk is. Wie checkt wanneer in, welke kamers moeten op welk tijdstip gereed zijn? Omdat het controleren van de week een taak is die ik nooit oversla, klopt alles precies. En ik hou ervan als alles klopt.

Scannend klik ik door de komende weken, voordat ik de details van deze week bekijk. De rest van juli en geheel augustus zitten we bomvol, zoals verwacht. September loopt ook al aardig, maar het middelste weekend van die maand heeft nog gaten en dat stoort me, want september is hier prachtig. De schoolvakanties zijn dan voorbij, dus het is rustiger dan de twee maanden ervóór, maar het is overdag nog vaak helder en zonnig. Temperaturen rond de 20, 25 graden. Perfect voor wandelaars die de bergen in trekken, en laat ons dorp daar nou de ideale uitvalsbasis voor zijn. Ik sla mijn

notitieboek open en noteer: advertentiecampagne draaien voor midden september. Momenteel zijn vier van de acht kamers bezet door een grotere familie, maar het liefst zie ik ze natuurlijk alle acht geboekt worden.

Ik glimlach bij die gedachte: het maakt me echt uit hoe de B&B het doet. Niet omdat het het bedrijf van mijn zusje is – tuurlijk, wel een beetje – maar vooral omdat alles hier me echt na aan het hart ligt. Hoewel het nooit de bedoeling was dat ik hier voor langere tijd zou blijven – laat staan hiernaartoe zou verhuizen – bevalt het werken in de B&B me zo goed en voel ik me zo thuis in dit bergdorpje, dat Emma en ik inmiddels een soort comanagers zijn. In het afgelopen jaar hebben we een vrij ideale manier van werken uitgekiend die is gestoeld op wie we zijn als mens. Ik ben van de structuur, de spreadsheets en de lijstjes, Emma is van de mensen. Daarmee bedoel ik niet dat ik mensenschuw ben, maar Emma is eerder... structuurschuw. We kennen onze sterke punten, laat ik het zo zeggen.

Ik wil net de komende week aanklikken als de logge, houten voordeur opengaat. Onze overbuurvrouw Didi en haar vriendin Sarah stappen binnen. Ze grijnzen allebei op een manier die ik niet meteen kan plaatsen, en Didi heeft een envelop in haar handen.

‘Is Emma er ook?’ vraagt ze, nog voordat we elkaar goed en wel hebben begroet.

‘Ook goedemorgen,’ zeg ik overdreven vriendelijk. ‘Ja, die is in de keuken. Zal ik haar even roepen?’

‘Doe ik wel.’ Didi is de lobby al uit, terwijl Sarah voor de balie blijft staan. Een lok van haar diepzwarte krullen valt voor haar ogen en er ligt een blos op haar wangen. ‘Hebben jullie even tijd?’ vraagt ze, de lok achter haar oor schuivend. Hij valt meteen weer terug. ‘Echt heel even maar, ik weet dat het niet het meest handige moment is zo ’s ochtends.’

‘Tuurlijk. Is alles oké?’

Echt een antwoord krijg ik niet, want Didi is alweer terug met

Emma in haar kielzog. Emma blijft in de deuropening staan, met één oog op mij en één oog op de ontbijtende gasten in de ontbijtzaal. 'Oké...' zegt ze vertwijfeld. 'Wat is er aan de hand?' Haar blik schiet naar mij, alsof ik in die paar tellen alles al heb weten los te peuteren bij Sarah en haar nu in een paar zinnen zou kunnen bijpraten.

Ik haal mijn schouders op.

Met een plechtig gebaar overhandigt Didi me de envelop. Zodra ik het roomwitte, stevige papier zie, met op de voorkant in krullerige letters Emma & Lois, begint er ergens in mijn achterhoofd een belletje te rinkelen. 'Is dit wat ik denk dat het is?' vraag ik dan ook, terwijl ik voorzichtig het waszegel lospeuter.

Emma komt naast me staan en leest over mijn schouder mee.

Wij gaan trouwen!

Didi en Sarah – 12 september

Nog voordat mijn ogen goed en wel de tekst hebben gelezen, begint Emma te gillen en stuift om de balie heen, op Sarah en Didi af. 'Trouwen!' roept ze, alsof de vrouwen zelf niet weten wat er op de kaart staat. 'Jullie gaan trouwen!'

Ook ik loop om de balie heen en feliciteer Didi en Sarah, een stuk nuchterder, als ik het zo mag zeggen. 'Gefeliciteerd allebei. Twaalf september, dat is al heel snel!' In gedachten begin ik te tellen. Het is nu de tweede week van juli, dus dat betekent...

'Over negen weken,' zegt Sarah. De bloes op haar wangen is inmiddels uitgespreid tot in haar hals. 'Dat is inderdaad al heel snel. En we hoopten eigenlijk...' Haar stem schiet de hoogte in. 'Dat dat misschien hier zou kunnen?'

‘Híér trouwen?’ Emma drukt haar beide handen tegen haar borst en kijkt met open mond van Didi naar Sarah en terug. ‘In onze tuin? Dat móét in onze tuin. Natuurlijk kunnen jullie hier trouwen! Dat regelen we gewoon. Voor jullie kunnen we dat regelen. Toch, Loïs?’ Pas bij die laatste woorden werpt ze een onzekere blik in mijn richting. ‘Dat kan, toch?’

Didi heeft het fatsoen om schuldbewust te glimlachen, want hoewel Emma ongeacht het antwoord alweer op het punt staat opnieuw te gaan stuiteren, zie ik in gedachten een to-dolijst groter dan de Alpen bij dat vooruitzicht.

Ik zeg niks, maar loop in plaats daarvan terug naar de balie en open ons boekingsstelsel weer. Met een paar klikken haal ik september tevoorschijn, terwijl Emma doorkeuvelt over hoe prachtig het papier is dat ze voor de uitnodiging hebben gebruikt en dat we uiteraard weten dat er haast bij is, niet in de laatste plaats omdat mensen soms in september nog op vakantie gaan en die nú misschien nog niet hebben geboekt als ze voor een last minute gaan.

‘Hoeveel mensen willen jullie uitnodigen?’ vraag ik.

‘Vijftig,’ zegt Sarah. ‘Zestig, misschien.’

‘Hooguit,’ vult Didi snel aan. ‘En niets groots. Echt niet. Gewoon de mensen die dicht bij ons staan, buiten als het kan, lekker eten en muziek. Dat is alles. De meeste gasten zullen hier uit de

buurt komen, dus we hebben alleen overnachtingsplekken nodig voor een stuk of vijftien familieleden.'

In Emma's voorhoofd verschijnt een denkrimpel. Ik zie haar dezelfde rekensom maken als ik: onze B&B heeft plek voor vierentwintig gasten, verdeeld over acht kamers. Dat zou ruim moeten passen, al betekent dat wel dat een paar familieleden bij elkaar op de kamer moeten. Afhankelijk van de onderlinge relatie is dat niet zo'n probleem, maar wat wél voor roet in het eten zorgt...

'We hebben dat weekend al een boeking staan,' zeg ik. 'Voor veertien personen. Een familieweekend.'

Het is even stil.

Vanuit de lounge klinkt het gepruttel van het koffiezetapparaat, gevolgd door iemand die iets roept naar waarschijnlijk een tafelnoot. Aan de lage stem te horen is het meneer Schneider, een van onze vaste gasten, die samen met zijn vrouw deze week voor de derde keer een paar dagen bij ons verblijft.

'Shit,' zegt Emma.

Ik schiet in de lach. 'Nou ja, op zich is het best fijn om vier kamers bezet te hebben...'

'Jawel, tuurlijk wel. Maar toch.'

Met mijn ogen op het scherm zeg ik tegen Didi en Sarah: 'Deze mensen komen drie dagen wandelen in de bergen, dus wat dat betreft zullen jullie weinig last van ze hebben. Meestal zijn dit soort mensen al vroeg weg en pas laat weer terug. Ik zal ze voor de zekerheid even mailen dat we een bruiloft hebben in de tuin.'

'Niet tot laat, hoor,' zegt Sarah snel. Ze kijkt opzij naar Didi. 'Midernacht is wat ons betreft laat genoeg, toch?'

Didi drukt haar hand quasigeschokt tegen haar borst. 'Ik wilde eigenlijk wel door tot in de kleine uurtjes.' Daarop krijgt ze een speelse duw van haar verloofde. 'Geintje, geintje. Als we door willen tot in de kleine uurtjes, verplaatsen we ons wel naar binnen. Of gaan we gewoon naar huis en zien we wel wie er meekomt.'

Dat moet ideaal zijn: trouwen op een locatie letterlijk tegenover

je eigen huis. Didi en Sarah wonen aan de overkant, en ik vergeet nooit hoe Emma vertelde over haar kennismaking met Didi toen ze net arriveerde. Ze had nog geen voet over de drempel gezet of Didi's blonde paardenstaart zwiepte al de oprit op. Mede dankzij Didi is de B&B – en dan specifiek de tuin, aangezien zij die als hovenier eigenhandig heeft aangelegd – zoals hij nu is, dus het minste wat we kunnen doen is zorgen dat hun droombruiloft écht hun droombruiloft wordt.

‘En... versturen,’ zeg ik. Ik heb meteen de daad bij het woord gevoegd en meneer Derksen, de hoofdboeker, gemaild. ‘Het lijkt me niet dat ze last van jullie zullen hebben, maar ik neem liever het zekere voor het onzekere. Voor jullie gasten zouden we Royal kunnen vragen of ze plek hebben, en anders misschien een locatie in de omgeving. Maar daarmee zijn we er nog niet.’ Ik begin op mijn vingers te tellen. ‘We moeten de vergunning voor een buitenevenement regelen, de ceremonieopstelling bepalen en bekijken hoeveél van jullie gasten blijven overnachten, zodat we weten om hoeveel kamers het gaat. Dan nog de overduidelijke elementen, zoals aankleding, dagprogramma, muziek...’ Ik graai naar mijn notitieboekje naast het toetsenbord en sla het open. Terwijl ik de punten opnoem, noteer ik ze. Wanneer ik alles in steekwoorden heb opgeschreven en er lege vierkantjes voor heb gezet om af te vinken, blijf ik hangen bij het laatste punt. Ik tik op het papier met de achterkant van mijn pen. ‘En dan hebben we het nog niet eens gehad over het eten.’

Didi, Sarah en Emma kijken me afwachtend aan, hoewel ze volgens mij wel weten waar ik naartoe ga.

‘Onze keuken is er niet op ingericht om een diner voor zestig mensen klaar te maken.’

‘Shit,’ zegt Emma opnieuw, maar dan vliegt haar vinger alweer in de lucht. Enthousiast draait ze zich naar de twee vrouwen. ‘Foodtrucks. Of een barbecue. Of allebei. Of we huren een cateraar in. Of...’

‘Er valt vast iets te verzinnen,’ stem ik in, maar voor de zekerheid zet ik een uitroepteken in de kantlijn. Dan leg ik mijn notitieboek weer weg en haal zo onopvallend mogelijk diep adem. Een bruiloft organiseren is een monsterklus. Een bruiloft organiseren in negen weken is... bijna onhaalbaar. Bijna. Want natuurlijk gaan we het wel proberen. Plus: als we op maandagochtend al een watercrisis én wat gesneuveld servies kunnen handelen, dan moet dit ook best te doen zijn. Toch?

Het golfje paniek dat alsnog door me heen gaat, slaat abrupt stuk op het moment dat er vanuit de ontbijtlounge opnieuw een harde klap klinkt, vrijwel exact zoals een halfuur geleden. Een halve seconde later destilleer ik uit de huilerige ‘mamaaaa!’ die erop volgt dat dit opnieuw het ‘werk’ van een van de Versteegh-kinderen is.

Emma is er al voor ik me heb omgedraaid. Ze vliegt de klapdeur door en ik hoor haar meteen, laag en rustig, het meisje toespreken op precies de toon die ze ook gebruikt voor gasten die hun paspoort zijn kwijtgeraakt.

‘Hé, hé,’ zegt ze sussend. ‘Het is maar een bord. Het bord is stuk, maar jij bent heel, dat is veel belangrijker. En weet je wat? Kapotte dingen kunnen we altijd weer opruimen. Altijd. Weet je nog van je zusje net?’ Met een iets hardere stem richt ze zich tot mij. ‘Lo? Kun jij even de dweil pakken? En stoffer en blik, alsjeblieft.’ Wanneer het eveneens herkenbare geluid klinkt van een bonenmaler die vruchteloos probeert nieuwe koffie te vermalen, voegt ze eraan toe: ‘En nieuwe bonen voor de koffiemachine!’

‘Oké!’ roep ik terug. Ik draai me naar Didi en Sarah. ‘Kom anders vanavond even langs, dan is het wat rustiger en kunnen we alles goed bespreken. Uur of acht?’

Ze knikken allebei. ‘Perfect. We zullen er zijn.’

Wanneer ik uit de kast achter de receptie de stoffer en blik heb gepakt en Didi voor iemand de voordeur openhoudt, zie ik vanuit mijn ooghoek een nieuwe e-mail binnenkomen. Het is een reac-

tie van meneer Derksen, en ook al kan ik zo snel niet lezen wat hij schrijft, zo'n vlotte reactie lijkt me goed nieuws.

‘Waar is de brand?’ De opgewekte stem van Heinrich dendert door de kleine receptie. ‘Goedemorgen, Loïs.’

‘Heinrich, wat fijn dat je zo snel kon komen,’ zeg ik. ‘Goedemorgen. De douche in de Waterspreeuw heeft geen warm water meer. Ik heb er zelf nog niet naar gekeken, maar ik verwacht dat het iets met de boiler is en de vorige keer lukte het ook niet om dat zelf op te lossen, dus... Ik hoop dat je het niet erg vindt dat ik je meteen heb gebeld.’

Hij wuift mijn woorden direct weg. ‘Geen moeite. Ik moest toch in de buurt zijn.’

Mevrouw Klein verschijnt in de lobby, fris gedoucht en wel. Ze draagt een linnen broek en een blouse, haar haar zit in een losse vlecht en ze ziet er aanzienlijk kalmer uit dan een uur geleden. Nog steeds niet helemaal zo sereen als ik hoopte haar te treffen, maar het is een begin.

‘Ah,’ zegt ze, terwijl haar blik op Heinrich valt. ‘De loodgieter.’

‘Heinrich,’ zegt Heinrich, en hij steekt een hand naar haar uit, alsof elke loodgieter zich voorstelt aan een B&B-gast. Het gebaar zorgt er in elk geval wel voor dat mevrouw Klein nog wat meer ontdooit, want ze pakt zijn hand aan en glimlacht zowaar. ‘Klein,’ zegt ze. ‘Ik ga even het dorp in, dus u kunt rustig uw gang gaan.’ Ze richt zich tot mij. ‘Bedankt voor de thee, trouwens.’

Ik knik. ‘Graag gedaan. En nogmaals onze excuses voor het ongemak.’ Wijzend op Heinrich zeg ik: ‘We gaan ons best doen het meteen in orde te maken.’

Ze maakt een gebaar dat zowel ‘het is al goed’ als ‘ach, zó erg is het allemaal niet’ kan betekenen, en verdwijnt door de voordeur.

Ik kijk haar met opgetrokken wenkbrauwen na.

‘Leuke vrouw,’ constateert Heinrich nuchter, waarop een minuscule proest zijn weg naar buiten vindt vanuit mijn keel. Toch begrijp ik mevrouw Klein volledig: ik was waarschijnlijk nog wel

pissiger geweest als ik ineens onder ijskoud water had gestaan met een hoofd vol shampoo.

‘Goed, de Waterspreeuw zei je, toch?’

Ik draai me naar het sleutelkastje om de reservesleutel van de kamer te pakken. Wanneer ik me terugdraai, kan ik het niet nalaten toch even snel de mail van meneer Derksen te lezen. ‘Ja,’ zeg ik, half bij Heinrich, half bij de laptop. ‘Ik loop even met je...’

In de snelheid destilleer ik woorden als ‘bewust gekozen vanwege het rustige karakter’, ‘de volgende dag zeer vroeg op’ en ‘garanderen dat het na tien uur stil is’.

‘Alles in orde?’

‘Eh, ja,’ zeg ik snel. ‘Sorry. Ik loop even met je mee.’ Ik klap de laptop dicht en mompel, terwijl ik achter de balie vandaan kom, hetzelfde als wat mijn zusje in het afgelopen halfuur ook al twee keer heeft gezegd.

‘Shit.’

3

Om kwart over acht is de B&B bijna stil.

Bijna, want boven ons in de Zwarte Specht loopt familie Versteegh heen en weer en klinken de geluiden van een kleuter die principieel weigert te slapen terwijl het al lang en breed bedtijd is. Al moet ik zeggen dat het gisteravond twee kleuters waren, dus in die zin is dit waarschijnlijk vooruitgang.

Aangezien het een heerlijke zomeravond is, staan de deuren naar het terras open. Op een van de bistrosets zitten de Schneiders: twee glazen rode wijn op tafel, een katern van zijn krant opgevouwen op het tafeltje, haar boek open op haar schoot. Ze hebben zelf een fles gepakt uit het wijnrek in de lounge – we werken op basis van vertrouwen, je geeft het even aan als je iets pakt en dan zetten we het op de rekening van de kamer. Het is de blauwfränkisch die ik speciaal voor mevrouw Schneider had besteld. Ze had hem bij hun eerste bezoek bij Emma besteld en aangezien hij ook aansloeg bij andere gasten, hebben we hem sindsdien altijd op voorraad.

Emma is een kwartier geleden teruggekomen van de Dorfmarkt – niet voor boodschappen, want die hadden we al, maar met een sachertorte onder haar arm. ‘Ingrid had er nog eentje staan,’ zei ze, licht verbaasd, aangezien Ingrid’s sachertorte normaal gesproken al vóór tien uur ’s ochtends uitverkocht is. ‘Ik denk dat ze het wist,

dit kan toch geen toeval zijn?’ Ze heeft hem op het serveerschaaltje gelegd dat alleen uit de kast komt als er iets te vieren valt.

Op tafel staat een grote glazen kan limonade, die ik eerder op de avond heb gemaakt met citroenen van de markt, munt uit de tuin en een flinke hoeveelheid suikerwater, afgetopt met een hele lading ijsklontjes die al half zijn gesmolten. De ijsklontjes tinkelen wanneer ik de glazen inschenk, precies op het moment dat Didi en Sarah de lounge binnenstappen.

‘Hallo, hallo!’ zeg ik. ‘Kom, ga lekker zitten.’

Op het terras kijkt mevrouw Schneider even op van haar boek. Ze glimlacht vriendelijk naar de nieuwkomers en duikt dan weer in haar verhaal.

Op het moment dat Sarah haar glas oppakt om een slok te nemen, springt Kitty van haar vaste plek in de vensterbank. Ze loopt zonder omhaal naar ons toe en springt op Sarahs schoot. Daar draait ze één keer rond en gaat liggen, nog net niet uitgeput zuchtend van de enorme tocht die ze zojuist heeft afgelegd.

Sarah kijkt omlaag met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Dag, lieverd. Wat fijn om jou weer te zien.’

Toen Kitty vorig jaar als zwervkat deze B&B – of vooral: Emma’s bank in de lounge – had uitgekozen als plek om te bevallen, was Sarah de dierenarts die Kitty’s controles deed en in de gaten hield dat haar drie kittens, die Emma de Powerpuff Girls had genoemd, goed groeiden. Iets zegt me dat in die periode Sarah niet alleen aan Kitty gehecht is geraakt, maar dat het andersom net zo was.

Als antwoord begint Kitty meteen te spinnen en duwt ze haar kopje tegen Sarahs hand. Sarah begrijpt de hint en begint haar te aaien.

‘Als het te warm is met haar op schoot, kun je haar op de grond zetten, hoor,’ zegt Emma verontschuldigend, maar Sarah schudt haar hoofd.

‘Ik vind het wel gezellig.’

Ik zet de kan neer, ga zelf ook zitten en sla mijn notitieboekje

open. Emma en ik hebben het vanmiddag even over de bruiloft gehad, en we hebben besloten dat ik het grootste deel van de organisatie op me ga nemen. Deels omdat ik – al zeg ik het zelf – wel goed ben met plannen en het overzicht bewaren, en deels zodat Emma op die manier kan blijven focussen op de dagelijkse gang van zaken hier, aangezien alles in de B&B ook gewoon doorloopt.

‘Oké,’ steek ik van wal. ‘We beginnen bij het begin. Hoeveel mensen en welke datum hebben we nu vastgesteld, maar het is belangrijk om jullie wensen goed in kaart te hebben. Weten mensen er al van?’

Didi pakt haar glas op. ‘Een paar mensen: mijn moeder, Sarahs ouders, Seb... Verder niemand volgens mij.’

‘En Franz en Ingrid,’ vult Sarah aan, met opnieuw die bloes op haar wangen die ze vanochtend ook had. ‘En Gertrud, want die stond achter me in de Dorfmarkt toen ik het aan Franz en Ingrid vertelde.’ Ze denkt even na. ‘En Tristan en Philip weten het ook, want die stonden de ramen te lappen van de kroeg toen ik langs-fietste en toen raakten we aan de praat.’ Ze zwijgt even. ‘En Heinrich weet het ook.’

Didi kijkt haar aan met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Hoe dan? Die kwamen we in het voorbijgaan tegen.’

‘Ik kon er niks aan doen,’ zegt Sarah. Ze heft verontschuldigend haar handen op, wat er direct toe leidt dat Kitty zich verstoord op-richt van haar schoot. ‘Iedereen zegt de hele tijd dat ik er zo blij uit-zie, en dan móét ik het gewoon vertellen. Sorry, Kitty.’ Braaf gaat ze weer verder met aaien. ‘En sorry, lief. Ik heb er niet eens bij stil-gestaan dat je het misschien nog even geheim had willen houden.’

Didi buigt zich naar haar toe en drukt een kus op haar wang. ‘Ik zou niet weten waarom. Van mij mag de hele wereld het weten.’

‘Dus eigenlijk is bijna het hele dorp al op de hoogte?’ vraag ik lachend.

‘Behalve de burgemeester,’ antwoordt ze. ‘Maar dat is ook alleen maar omdat ik hem vandaag niet ben tegengekomen.’

Emma pakt haar glas op. ‘En, kunnen ze? Dat is het belangrijkste. Mits je ze wilt uitnodigen, natuurlijk.’

‘Eigenlijk kan iedereen,’ zegt Sarah verbaasd, al ligt het op het puntje van mijn tong om te zeggen dat ik hier totaal niet van sta te kijken. Dit is precies wat zo kenmerkend is voor dit dorp: hier doen mensen iets voor elkaar, ook als het nét wat meer moeite kost.

‘Mooi zo,’ zegt Emma, waarop ze een grote slok van haar limonade neemt.

Stap voor stap lopen we de wensen voor de dag zelf door. Het valt me op dat Didi en Sarah allebei een nieuwe ketting om hebben: een zilverkleurig exemplaar met een kleine, ronde hanger. In beide hangers zijn bloemen gegraveerd, al kan ik niet precies zien welke.

Al snel raakt de eerste pagina van mijn notitieboekje vol, terwijl ik meeschrijf met alles wat ze opnoemen. Ze willen graag een houten boog als aankleding bij de ceremonie, versierd met tule en bloemen. *Tim vragen voor trouwboog*, schrijf ik op. Tim is de timmerman die Emma vorig jaar heeft geholpen met de verbouwing. Hopelijk kan hij zoiets maken, en zo niet, dan weet hij vast iemand bij wie we wél terechtkunnen.

‘Wil jij Sebastian even vragen naar Tims nummer?’ vraag ik aan Emma. Bij alleen al het noemen van zijn naam zie ik haar naast me in een plasje veranderen. Zij en Sebastian zijn inmiddels net zo lang samen als Didi en Sarah, en net als die twee zijn ook zij zowat met elkaar vergroeid. Ze zijn zo gek op elkaar dat ik soms vergeet dat Seb – zo noem ik hem, Emma noemt hem Bas – eigenlijk ook onze concurrent is, al is het inmiddels vooral zo dat we elkaar als B&B en hotel aanvullen in plaats van echt met elkaar te concurreren. Verder kom ik hem vooral tegen als vriend van mijn zusje, oftewel: ’s ochtends, wanneer hij in Emma’s appartement boven is blijven slapen, ik de receptie opstart en hij nog even snel een bak koffie voor zichzelf zet voordat hij aan de slag gaat bij Royal.

‘Doe ik,’ zegt ze. ‘En dan vraag ik hem ook meteen of hij iemand

weet voor de muziek, want ze hebben wel vaker livemuziek bij diners.’

Ik besluit de bezwaren van de familie Derksen nog even niet op tafel te gooien. Er valt vast iets te verzinnen, en dan hoeven Didi en Sarah zich daar niet onnodig druk om te maken.

Emma trekt de doos met sachertorte naar zich toe en maakt hem open. Op haar gemak snijdt ze de taart in zes gelijke punten en schuift alles op bordjes. Wanneer ik me afvraag wat ze met die laatste twee van plan is, staat ze op en loopt met de bordjes in haar handen het terras op. Meneer en mevrouw Schneider kijken verast op, maar wrijven verlekkerd in hun handen zodra duidelijk wordt wat Emma’s bedoeling is. Niet veel later schuift ze weer aan bij ons en pakt haar eigen vorkje op. ‘Zo. Feest voor iedereen. Geniet ervan, mensen.’

Aan het eind van de avond lopen Didi, Sarah en ik samen de oprit af. Zij steken over naar Didi’s – inmiddels hún – huis, ik sla links af, het dorp in. In principe ben ik op weg naar huis, maar al voordat ik goed en wel de straat uit ben, heeft zich een plan in mijn hoofd gevormd.

Waar B&B Beistrich acht kamers heeft, heeft hotel Royal er veertig. Ze organiseren elk kwartaal een diner waar praktisch het hele dorp bij aanschuift en serveren maandelijks een enorm visbuffet aan hun gasten. Überhaupt serveren zij naast ontbijt óók lunch en diner, wat als alle kamers bezet zijn vast een flinke operatie is. Met andere woorden: onze keuken mag dan niet geschikt zijn voor een diner voor zestig personen, maar hún keuken wel.

Een paar minuten later lopen mijn voeten al de oprit op, op weg naar de dubbele witte voordeur. Met een beetje geluk is de keukencrew net klaar en kan ik de chef nog even spreken. Ik meen me te herinneren dat Sebastian sinds afgelopen jaar een nieuwe chef heeft, en die lijkt me – op basis van de foto die hij toen op Instagram deelde – best aardig. Nu maar hopen dat dat inderdaad zo is.

Volg LOFT Books op social media:

 @loftpublishing

 @loftpublishing

 @loftpublishing

www.uitgeverijloft.nl

ISBN 978 90 472 1340 6

ISBN 978 90 472 1334 5 (e-book)

© 2026 Susan Muskee

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagillustratie © Shutterstock

Foto auteur © Medea Huisman

LOFT Books vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen